

גאולת האמת

חמשת מעכבי הגאולה

לפי ספר קול התור

אילן צפורי

"כי נחם ה' עמו גאל ירושלים (ישעיה נב ט) - היינו גאולת
האמת כי ירושלים נקראת עיר האמת (זכריה ח ג)"

(קול התור בחינה קנ"ו)

בהוצאת עמותת "תורה אחרי צבא"

ירושלים ה' באייר ה'תשפ"ד

בעיצומה של מלחמת חרבות ברזל, לחיזוק הרוח באומה

© כל הזכויות שמורות לעמותת "תורה אחרי צבא"

טלפון להשגת החוברת:

02-6511256

www.bogreysava.co.il

bogreysava@gmail.com

ציור העטיפה: תפארת צפורי

**החוברת מוקדשת
להצלחת עם ישראל**

**לרפואת
שרה בת פרחה**

**לעילוי נשמת
יצחק רדא בן סאלם ז"ל**

תוכן עניינים

6	מבוא
7	המלחמה בארמילוס - האויב האמיתי של ישראל
13	ביעור רוח הטומאה על ידי ישוב הארץ
16	ביטול רוח הערב רב
18	גאולת האמת וקידוש השם
23	ביטול חטא המרגלים
26	הפתרון - אנשי אמנה
29	סיכום ותובנות
31	תפילת עוד יוסף חי

מבוא

אנו נמצאים בעיצומה של מלחמה המכונה על ידי הפוליטיקאים וגורמי הבטחון כ"רב-זירתית". הם מתכוונים שישנן כמה חזיתות לחימה: עזה, לבנון, תימן, סוריה, עיראק, איראן. אך מי שמתבונן על המצב בצורה חודרת יותר, בעזרת הדברים הנסתרים שלימדונו רבותינו תלמידי האר"י הקדוש, ובעיקר על ידי הדברים המובאים בספר קול התור, יראה שהמלחמה האמיתית מתנהלת ברבדים עמוקים יותר. הכל אמנם מסתתר מאחורי המסכות של השחקנים הזוטרים: חמאס, חיזבאללה, חותים, משמרות המהפכה, אך מתוך לימוד בספר קול התור, עליו אמר הרב צבי יהודה זצ"ל שהוא "כולל את כל תורת הגאולה של הגאון, ספר שיאיר את ישראל" (עטורי כהנים גליון 181), אנו מבינים שעיקר המלחמה הוא נגד דמות מסתורית המכונה "ארמילוס הרשע"... אנו ננסה בסיעתא דישמיא להתקרב להבנת הדברים, והיא תלויה בבירור כמה מושגי מפתח נוספים השזורים לאורך כל ספר קול התור.

ניתן לומר שחמשה עניינים יסודיים גורמים לעיכובים בגאולתנו. ומוכן אם כן שישנה חובה לברר את עניינם, על מנת למצוא את הדרכים לתקן את החסרונות, ולהגביר את הפעולות החיוניות הנדרשות להצלחת הגאולה. אלו הערכים שמופיעים בקול התור שילמדו בע"ה בחוברת זו: המלחמה בארמילוס, ביעור רוח הטומאה, ביטול רוח הערב רב, גאולת האמת וקידוש השם, ביטול חטא המרגלים. הסרת המכשולים נעשית על ידי "אנשי אמנה", שעניינם ילמד גם כן בע"ה.

בצפיה לגאולה השלמה של האמת ולחזרת השכינה למקומה
על ידי הנצחון המוחלט של ישראל

אילן צפורי

המלחמה בארמילוס - האויב האמיתי של ישראל

בספר קול התור מוזכרת דמות מסתורית, ארמילוס הרשע, הקשורה למלחמה בעמלק, לגאולת האמת, לביעור רוח הטומאה ולקידוש השם, כמובא בפרק ד פסקה א:

תכלית הגאולה גאולת האמת וקדוש השם. עפ"י דברי נביאינו ובאורי רבנו (הגר"א), תכלית עבודתנו בכלל, מלחמה בארמילוס על ידי קבוץ גלויות וישוב ארץ הקודש לשם גאולת האמת וקדוש השם, וזאת כוונת הנביא (ישעיה נב ט) "גאל ירושלים" הנקראת "עיר האמת" (זכריה ח ג). גאולת האמת יכולה להיות רק אחרי כל ביעור הקליפה של עשו הבא בצורת ארמילוס אשר כל שאיפתו היא שנאת האמת, וזהו "עשו שונא ליעקב" (ספרי במדבר ט י), שהוא (יעקב) יסוד האמת - "תתן אמת ליעקב" (מיכה ז כ). ותכלית גאולת האמת היא קדוש השם. ורבנו רמז זאת בפסוקים אלה (ישעיה נב ח): "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון", היינו קיבוץ גלויות. "פצחו רננו יחדיו חרבות ירושלים" (שם פסוק ט), היינו בנין ירושלים וביעור רוח הטומאה. "כי ניהם ה' עמו גאל ירושלים" (שם), היינו גאולת האמת, כי ירושלים נקראת עיר האמת. "חשף ה' את זרוע קדשו לעיני כל הגויים" (שם פסוק י), היינו קדוש השם.

ובמקום אחר בקול התור (פרק א פסקה יב) כתוב:

עקבות משיחא באות בהפרעות ומכשולים מצד שרו של עשו וגם על ידי ארמילוס שר הערב רב, אבל בסופו נופל ביד שרו של יוסף כדאיתא במדרש תנחומא (כי תצא).

מי הוא ארמילוס ומה עניינו? מושג זה מובא בעיקר אצל תלמידי האר"י ז"ל, ומוקדם יותר אצל רבי סעדיה גאון בספר "האמונות והדעות" (מאמר ח), והוא כבר מופיע בתרגום יונתן בן עוזיאל (על ישעיה יא ד). ארמילוס הוא למעשה הגורם העיקרי שנלחם נגד משיח בן יוסף (המסמל את תקומת ישראל באיתערותא דלתתא). מעיון במקורות (של תלמידי האר"י ז"ל ובקול התור המביא את דברי

הגר"א) ניתן להגדירו כמקור לתרבות שמתנגדת לגאולתם של ישראל. משמע שהוא זה שנותן את הלך הרוח של המלכות הרביעית, מלכות אדום, באחרית הימים. כלומר הוא שואב את כוחו משרו של עשו, ומשפיע סביבו את ההתנגדות לתקומת ישראל. שמו מצלצל כשם של מלך רומאי (דומה לרומולוס, מייסד העיר רומא), ומשמע שהוא מייצג את הכח האחרון של מלכות אדום, לפני שחוזרת המלכות לישראל. אך כפי שאנו רואים (במקור דלעיל), הוא נקרא גם "שר הערב רב", כלומר, כפי שיבואר, הוא הכח שמצליח להחדיר את תרבות אדום לתוך עם ישראל, על ידי רוח הערב רב השורה בתוכנו. על ארבעת המלכויות לימדונו חכמינו שהן נוטלות את כוחן ממלכות ה', האמורה לשכון בישראל. במהלך ההיסטוריה, ארבעה עמים מצליחים ליטול את המלכות מישראל - בבל, פרס, יון ואדום, אך מובטח לנו שבאחרית הימים המלכות חוזרת לישראל, כפי שמובא בדברי המהר"ל (נצח ישראל פרק כא):

ובענין ד' מלכויות ... יש היו אומרים כי מלכות רביעית הוא מלכות ישמעאל, כי הוקשה להם כי היא חיה (בדניאל יז ז, המלכויות נקראות "חיות") גדולה מאוד, וראוי לתת למלכות זה כח חיה רביעית, ואם לא כן, מאי מלכות זה? אבל מדברי חכמים, אשר הם יודעים מצפוני התורה וסוד המלכויות כלם, והם בארו כי (ישמעאל) אינה מלכות רביעית. ודבר זה ידעו בבירור הגמור מחמת כמה דברי חכמה. אמנם מה שאמרו כי מלכות ישמעאל מלכות גדולה, אין זה קשיא כלל, כי הכתוב לא אמר רק (אלא) כי ד' מלכויות מקבלים מלכות קדישין עליונים (כלומר מלכות של ישראל), וכדכתיב (דניאל ז יז-יח) "ארבעה מלכאן יקמוזן ויקבלון מלכות דקדישין עליונים ויחסגון (ינחלו) מלכות עד עלמא ועד עלם עלמיא". הרי לך שהכתוב מעיד כי אלו ד' מלכויות יקבלון מלכות קדישין עליונים. וביאור זה כאשר קדישין עליונים היה להם המלכות, אותו מלכות עצמו מסר השם יתברך לד' מלכויות, כי מכח אותו מלכות עמדו אלו ד' מלכויות. כי נטל מלכות קדישין עליונים, ואתיהב (נתן אותה) לד' מלכויות, כי עמדו מכח מלכות קדישין עליונים. שהרי מלכות בבל בודאי עמדה מכח מלכות קדישין עליונים, שהרי מלכות בבל נטלה מלכות ישראל. ואחר כך נטלה מלכות פרס המלכות מן מלכות בבל, וירשה מלכות קדישין

עליונים. ואחר כך מלכות יון נטלה המלכות מן מלכות פרס. ומלכות אדום נטלה המלכות מן מלכות יון, כאשר ידוע. אבל מלכות ישמעאל, אף על גב שישמעאל היה תקיפא לחדא, לא עמדה מכח מלכות קדישין עליונים. רק אלו ד' מלכויות עמדו מן מלכות קדישין עליונים. ולכך אלו ד' מלכויות, מפני שעמדו וקבלו מלכות קדישין עליונים, הם מעכבים הגאולה, וארכה נתן להם. וכל זמן שהם מולכים, לא יחזרו ישראל – אשר נטל השם יתברך המלכות מהם (מישראל) ונתנו לאלו ד' מלכויות – אין חוזרין למקום מעלתם ולמלכותם.

עולה שישמעאל אינו מלכות, כלומר אינו כח שיכול לעכב את גאולתנו. ולכאורה תמוה הדבר, כי הרי אנו רואים שהגורם העיקרי הנלחם בנו בארץ ישראל כדי לכלותינו, הוא דוקא האיסלם, בדמות האיראנים והערבים, המיוחסים לישמעאל. ותמיהתנו מתעצמת עוד בראותנו שדוקא אירופה וארצות הברית, המיוחסים לאדום ועשו, שהם המלכות הרביעית, הם אלו שכביכול מסייעים לנו נגד אויבינו הגלויים! אלא אנו חייבים להבין ולהפנים שמאז התקומה הלאומית שלנו, ובעיקר מאז קום המדינה, מתרחשת מלחמה ענקית בעולם - המלכות הרביעית נלחמת במלכות ישראל שקמה לתחיה והולכת ליטול ממנה את המלכות. נצטרך כנראה לעשות חישוב מחדש כדי להבין מיהו האויב האמיתי שלנו, משום שנאמר שארמילוס, המיוחס לאדום, הוא הנלחם במשיח בן יוסף, כפי שיבואר מן המקורות. ואם כן עיקר המלחמה שלנו להשבת המלכות לישראל היא נגד התרבות של אדום - המכונה התרבות המערבית, ולא נגד תרבות האיסלם, שאינה מסוגלת לסכן את חזרת המלכות לישראל, כיוון שאינה מלכות. כאמור המלחמה שלנו היא נגד ארמילוס. המקור המרכזי בו הוא מוזכר, הוא ב"שער הכוונות" של רבי חיים ויטאל, מתורת האר"ק הדקדוש, ב"כוונת העמידה" דרוש ו:

"וכטא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין" (תפילת שמונה עשרה) צריך לכוין כונה זו אשר פירשו שמעיה ואבטליון למוז"ל (למורנו ז"ל - האר"י ז"ל) יום אחד אשר הלכנו לגוש חלב להשתטח על קברייהם ושם אמרו לו הם עצמם שצריך לכוין במלות אלו בג' תפלות שבכל יום ויום לכוין להתפלל לשי"ת על משיח בן יוסף שיחיה

ולא ימות על ידי ארמילוס רשיעא, כמו שאמרו רז"ל על פסוק "חיים שאל ממך נתת לו כו'" (תהילים כא ה). ונודע מספר הזוהר ברעיא מהימנא (פרשת כי תצא דף רע"ו ע"ב) דמשה סביל כמה מכתשין (צרות) בגין דלא יתקטיל (כדי שלא יהרג) משיח בן יוסף כו'. ועליו אנו מתפללין "וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין".

כלומר האר"י ז"ל קיבל בגילוי משמעה ואבטליון, שצריך להתפלל להצלת משיח בן יוסף ממיתה על ידי ארמילוס הרשע. העניין הוא שנגזרה מיתה על משיח בן יוסף, כפי שלומדים מהגמרא במסכת סוכה (נב ע"א):

תנו רבנן משיח בן דוד שעתיד להגלות במהרה בימינו אומר לו הקב"ה שאל ממני דבר ואתן לך שנאמר (תהלים ב, ז) "אספדה אל חוק [ה' אמר אלי] אני היום ילדתיך", (תהלים ב, ח) "שאל ממני ואתנה גוים נחלתך [וגו']". וכיון שראה משיח בן יוסף שנהרג אומר לפניו ריבונו של עולם איני מבקש ממך אלא חיים. אומר לו חיים? עד שלא אמרת כבר התנבא עליך דוד אביך שנאמר (תהלים כא ה) "חיים שאל ממך נתתה לו [אָרְךָ יָמִים עוֹלָם וְעַד]".

משם למדו שנגזרה מיתה על משיח בן יוסף, אך לפי הגאון מוילנא, הגזירה הפיכה, והיא מתבטלת אם עושים את המעשים הנכונים על פי תורת משיח בן יוסף (המובאת כולה בספר קול התור), ומתפללים את תפילת "עוד יוסף חי", כמובא בקול התור בפרק א סעיף ו:

"עוד יוסף חי". השיטה היסודית של רבנו היה "עוד יוסף חי" היינו שמשיח בן יוסף חי ויחיה ותבטל הגזירה לההרג על ידי ארמילוס הרשע, כי כאמור בו תלויה כל האתחלתא דגאולה מכל הבחינות. הגזירה מתבטלת על ידי אריכות הגלות ועל ידי יסוריו שסובל ונושא חולינו, ועל ידי המעשים הנעשים במסירות נפש לקבוץ גלויות שזה הוא תפקידו, ועל ידי חבלי משיח ויסורי ארץ ישראל ועל ידי תפלותינו בכל יום תמיד בעד חייו והצלחתו של מב"י (משיח בן יוסף), בתפלות הקבועות כמבואר להלן. והעוסקין בקבוץ גלויות מקילין את יסוריו של מב"י בעקבות משיחא. הגזירה מתבטלת באופן שנחלקת לחלקים קטנים כמשל המובא במדרש:

משל למלך שבקעס על בנו ונשבע לזרוק בו אבן גדולה, אח"כ נחם ורחם עליו, ובכדי לקיים שבועתו שבר את האבן הגדולה לחלקים קטנים זורק עליו את החלקים האלה אחד אחד. נמצא שלא נהרג ובכל זאת סובל גם מהחלקים הקטנים. והם חבלי משיח הבאים קימעה קימעה ... כמרומו בפסוק "זעת צרה היא ליעקב וממנה יושע".

כאמור האר"י הקדוש קיבל את עניין ארמילוס והצורך להתפלל על משיח בן יוסף משמעה ואבטליון, שהיו גרי צדק מצאצאיו של סנחריב, כפי שכתוב במסכת גיטין (ז ע"ב): "מבני בניו של סנחריב למדו תורה ברבים. מאן אינון? שמעיה ואבטליון". סנחריב הוא מלך אשור אשר לחם נגד חזקיהו, כפי שכתוב במלכים ב (יח יג): "וּבְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמֶלֶךְ חֲזַקְיָהוּ עָלָה סִנְחַרְיָב מֶלֶךְ אַשּׁוּר עַל כָּל עָרֵי יְהוּדָה הַבְּצֻרוֹת וַיִּתְּפָשֶׂם". והרי ידוע שחזקיהו היה בחזקת משיח להקים את המלכות. יתכן שזו הסיבה שסוד חזרת המלכות לישראל באחרית הימים נמסר על ידם. בכל אופן הידיעה הזו שהגיעה לאר"י ז"ל מלמדת אותנו מיהו האויב האמיתי הפועל נגד חזרת המלכות לישראל - ארמילוס והתרבות שהוא מייצג.

בספר "עץ הדעת טוב" של רבי חיים ויטאל, בפרשת וישלח, מוסבר שעיקר עניין מיתת משיח בן יוסף הוא לאחר קיבוץ הגלויות, כלומר בתקופה בה כבר חזרו ישראל לארץ ישראל, והחלו להעמיד את האומה על רגליה, בדרכה לחדש את הופעת מלכות ה' בעולם:

ועתה בצאתנו מן הגלות הייתי לבי מחנות רבים ועצומים - המחנה שבאדום, והמחנה שבישמעאל כנ"ל בדרך הראשון וא"כ מאחר שטרחת עמנו להוציאנו מכל הגלויות וגם לקבענו בירושלים הנה עתה שבא גוג ומגוג להלחם בנו ובמשיחינו כמ"ש "יתיצבו מלכי ארץ [ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו]" (תהילים ב ב) נא עתה הצילני נא מיד עשו הוא ארמילוס הרשע מאדום שיהרוג את משיח בן יוסף כי אף על פי שכבר הבטחתי לרחל אמנו "מנעי קולך מבכי וכו' ושבו בנים לגבולם" (ירמיהו לא טו) וכבר נתקיים כי נתקבצו גלותינו, ירא אנכי אותנו את ארמילוס הבא עתה פן יגרום החטא והכני אם על בנים ולא תועיל תפלת האם ודמעותיה על בניה.

כלומר היראה הגדולה של יעקב אבינו היתה על אחרית הימים לאחר קיבוץ הגלויות, שמא ארמילוס הרשע יצליח להרוג את משיח בן יוסף, דהיינו להרוס את התקומה הלאומית. על כן נאמר בקול התור שיש צורך להרבות בתפילות, ובעיקר תפילת "עוד יוסף חי" שתיקן הגר"א, כדי שמשיח בן יוסף לא ימות. המשמעות היא שצריך להתפלל שמפעל התקומה הלאומית (המכונה המפעל הציוני), המתחיל את החזרה השלמה של מלכות ה', לא יתמוטט, כפי שכתוב בקול התור בפרק א פסקה כד:

עוד יוסף חי. צדיק באמונתו יחיה. יחד עם כל פעולתנו ביעודו דמשיח בן יוסף מצוה וחובה רבה עלינו להתפלל הרבה בעד חייו והצלחתו של משיח בן יוסף, שבו צפון כל קיומנו בסוד "שארית יוסף" (עמוס ה טו), ושעל ידו קבוץ גלויות, על משיח בן יוסף התחתון - שבכל דור ודור - שלא יהרג על ידי ארמילוס הרשע. שלא ימות לפני שהוא מוציא לפועל את שליחותו הקדושה בשלמות, שיחזיק מעמד נגד ארמילוס המבקש להכשילו בכל דרכיו, שיחזיק באמונתו את שליחותו הקדושה והאדירה עד יומו האחרון. וזאת כוונת "צדיק באמונתו יחיה" (חבקוק ב ד) ... הרבה תפלות התפלל דוד המלך עליו השלום בעד משיח בן יוסף שלא ימות ויסתייע בעניותא דישראל לביטול הגזירה על משיח בן יוסף, בסוד "דלותי ולי יהושיע" (תהילים קטז ו) שהיא אחת התפילות שדוד המלך עליו השלום התפלל בעד משיח בן יוסף כמבואר בדברי רבנו הגר"א...

עולה מכל הנלמד שהמלחמה האמיתית לקיום התקומה הישראלית היא נגד המלכות הרביעית, שהיא בימינו תרבות המערב והאומות המובילות אותה. המלחמה, שהיא מלחמת תרבות, מתנהלת באופן נסתר, כך שדוקא מדינות שנראות ידידותיות בעינינו, ואף כאלה שמסייעות לנו במאבק שלנו נגד האויב הזוטר ישמעאל, הן אלו שמסכנות אותנו באמת, כיוון שהן פועלות ביודעין או בלא יודעין על מנת לשנות את ערכי ישראל, להרחיק אותנו מאבינו שבשמיים צור ישראל, להשכיח מאיתנו את תורתנו הקדושה ולוותר על סגולת ישראל ועל הלאומיות הישראלית הצומחת באדמת ארץ ישראל. בהמשך נלמד בע"ה איך ארמילוס, שהוא הכח האחרון של מלכות אדום, פועל בתוך האומה הישראלית על מנת להשיג את מטרתו.

ביעור רוח הטומאה על ידי ישוב הארץ

למדנו עד כה שארמילוס הוא הכח הגויי שמנסה להרוג את משיח בן יוסף, כלומר לעצור את הגאולה. עתה אנו צריכים ללמוד איך נלחמים נגד ארמילוס. המלחמה נגד ארמילוס נכללת במושג "מלחמה בעמלק", המוגדרת בספר קול התור כ"ביעור רוח הטומאה", והיא מורכבת מכמה עניינים, ולא רק ממלחמה כפשוטו, ככתוב בקול התור בפרק א פסקה ט:

תכלית עבודתנו בקבוץ גליות היא מלחמה לה' בעמלק, שזאת היתה תפקידו העיקרי של יהושע בטוריא דמשיח בן יוסף, מלחמה בעמלק מכל הבחינות נגד כל אויבי ישראל ונגד ארמילוס שר הערב רב, להעביר רוח הטומאה מן הארץ ולהעלות כנסת ישראל ושכינתא-תתאה מעפרא ... ועיקרי הפעולות הם בנין ירושלים וקבוץ גליות וקיום מצוות התלויות בארץ בסוד "קץ המגולה"...

אנו מבינים למעשה שכל התקומה הלאומית, הכוללת מלחמות וישוב הארץ, נקראת "מלחמה בעמלק", והיא מחוללת את "ביעור רוח הטומאה". הדברים מוסברים יותר בקול התור בפרק ו:

כלל גדול היה אומר תמיד רבנו (הגר"א) שכל עבודת האתחלתא באתערותא דלתתא, הכל כמו בימי בית שני, כמו בימי עזרא ונחמיה ברשיון כרש. כל שבעת עקרי העבודה בעקבות משיחא וגם פרטי העבודה כלולים באתחלתא של קץ המגולה, עפ"י חז"ל בגמרא (מגילה יז ע"ב) אשר נמנו בברכת השנים ("ומה ראו לומר קיבוץ גליות לאחר ברכת השנים דכתיב ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו וכו'"). קבוץ גליות ובנין ירושלים ביעור רוח הטומאה מקרב הארץ, על סמך הפסוק "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשא לעמי ישראל כי קרבו לבוא" (יחזקאל לו ח), אשר על פסוק זה אומרת הגמרא (סנהדרין צח ע"א) שהוא קץ המגולה ("ואמר רבי אבא: אין לך קץ מגולה מזה שנאמר ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו וגו'").

עולה שביעור רוח הטומאה, שהוא ביסוד המלחמה בעמלק, מתחיל בזכות אחיזה באדמת ישראל על ידי החקלאות וישוב הארץ. משמעות הדברים היא שעצם אחיזתנו באדמת ארץ ישראל מסלקת את רגלי שרי ישמעאל ועשו מארץ הקודש. עניין זה מוסבר באריכות בספר קול התור, והוא קשור לעבודתם של שני המשיחים, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד (שפועלים ביחד בכל פעולה שנעשית למען התקומה הלאומית) כמוסבר בקול התור בפרק ו פסקה ו:

מלחמה בעמלק. מלחמה לה' בעמלק מדור דור. המלחמה בעמלק היא בשלטה סוגים, א) עמלק שבלב, הוא יצר הרע והמדות הרעות. ב) עמלק הרוחאי (הרוחני), הכללי, הוא השטן המשחית צורר ישראל, והוא הס"מ וצבאו אשר עיקר כוחו הוא בשערי ירושלים, בימי שוממות אדמתה. ג) עמלק הגשמי, שבו כלולים עשו וישמעאל וערב רב, וכביאור רבנו "תירשוה בחזקה", כחו ושלטתו של עמלק הרוחאי בשערי ירושלים כאמור, הוא רק בחורבנה ושוממותה של אדמת השטחים של שערי ופרזות ירושלים. וכל זמן שרוח הטומאה שולטת בהם אין רגלי קומת ברוש (הכוונה שני המשיחים) יכולות לעמוד בהם... המלחמה בשממה זו היא רק על ידי בנין אהלי יעקב ומשכנות ישראל במקומם, להנטיע אדמתה וקיום מצוותיה התלויות בה. המלחמה בעמלק הגשמי היא תמיד לפי צורך השעה והמקום ורק בדרך של להשיב מלחמה שעה, הן בחזקה, כמו בימי עזרא ונחמיה, והן בכבוש כמו בימי יהושע, וסימן לדבר "עזרא ונחמיה" "יהושע" בחושבנא (הכוונה שווים בגימטריא).

החשבון של ספר קול התור ברור: ללא אחיזתנו האיתנה באדמת הקודש, על ידי ישוב הארץ והחקלאות, לא ניתן לבער את רוח הטומאה של עמלק, שנאחז בארץ ישראל באמצעות החיבור של שרו של ישמעאל ושרו של עשו. כלומר למרות שעיקר מלחמתנו היא לגאולת האמת, מכל מקום הדבר מושג על ידי עניין לכאורה גשמי של אחיזה ממשית בקרקע. הראי"ה מלמדנו לאורך כל כתביו שהבניין הלאומי, התלוי בחיבור לארץ ישראל, הוא תנאי להופעת הרוחניות של ישראל (למשל באורות ארץ ישראל פסקה ג). וממילא סילוק הכח המעכב את גאולת ישראל תלוי במסירות הנפש של ישראל על אדמת

ארץ ישראל. ומובן למה כל העולם כולו, כלומר המלכות הרביעית
וחייליה הישמעאלים, מנסים לעכב כל בניין בארץ ישראל - כי הישוב
עצמו הוא הנצחון שלנו וביעור רוח הטומאה שלהם. וכפי שלמדנו,
עניין זה נכנס לגדר המלחמה בארמילוס, אך כאמור כוחו של ארמילוס
תלוי ברוח הערב רב שפועלת בתוך האומה הישראלית, עניין שיתבאר
בסמוך.

ביטול רוח הערב רב

נאמר שארמילוס הוא "שר הערב רב". משמעות הדבר היא שרוח הערב רב היא זו שמאפשרת לארמילוס לפעול נגד ישראל, על ידי הבלבול שמבלבלת רוח הערב רב את ישראל, ומחלישה אותם במלחמתם נגדו. הדברים נאמרים בקול התור בפרק ב חלק ב פסקה ב:

ההזדווגות של עשו וישמעאל היא על ידי ארמילוס שר הערב רב ויכולה להחריב את ישראל ואת כל העולם ר"ל. עיקר השאיפה של הערב רב היא לזווג את עשו וישמעאל ולהפריד בין שני המשיחין, וכאן ובזה עיקר עבודתנו ומלחמתנו אנו, לשבר ולמגר את כח הערב רב, קליפת ארמילוס הרשע, מישראל. הערב רב הוא שונאנו הכי גדול, הוא המפריד בין שני המשיחין. קליפת הערב רב פועלת רק בדרך של אחיזת עינים ובעקיפין, לכן המלחמה בערב רב היא המלחמה הכי קשה ומרה, ועלינו להתגבר בכל שארית כוחנו במלחמה זו, וכל מי שאינו עוסק בפועל במלחמה נגד הערב רב נעשה ממילא שותף לקליפת הערב רב ויהיה מי שיהיה, מוטב לו שלא נברא...

משמעות הדברים האלו היא ש"כח הערב רב" יכול לפעול בכל אחד מעם ישראל ("יהיה מי שיהיה"), כאשר הוא משרת את מטרות ארמילוס הרשע שחפץ בהריגת משיח בן יוסף, דהיינו בעצירת התקומה הלאומית. הקושי הגדול הוא שכח זה פועל באחיזת עיניים, כלומר מקדם עניינים שהם כביכול מועילים לישראל, אך בעצם באים להרחיק את ישראל מאביהם שבשמיים ומן התורה. רוח הערב רב יכולה לבלבל כל אחד מאיתנו, כאשר הוא איננו דבק בתורה ומצוותיה, או שאיננו דבק ברעיון של התקומה הלאומית, והוא מחליט מדעת עצמו מה טוב ומה רע לאומה הישראלית. רוח הערב רב פועלת להנחיל באומה הישראלית ערכים זרים, שהם מיסודה של התרבות המערבית המונהגת על ידי המלכות הרביעית וארמילוס. כל מי שפועל למען ערכים אלו פותח פירצה דרכה יכול ארמילוס לחדור לרוח האומה כדי להחלישה, ובכך לסכן את כל הבניין הלאומי הישראלי. וכל

מי שאינו נלחם ברוח זו, ומקבל את ערכיה, נעשה שותף מבלי לשים לב, לחיזוק המלכות הרביעית ולדחיית חזרת המלכות לישראל. במושג "ערב רב" בתקופתנו, אנו לא מתעסקים בשאלה מי הוא ערב רב, אלא מחזיקים כל יהודי בחזקת כשרותו. אנו עוסקים בהשפעת רוח הערב רב שפועלת על אנשים מישראל השבויים בקונספציה של ההזדהות עם התרבות הזרה של המערב, המסכנת את עצם קיומנו כאומה. כלומר אלו אנשים טובים, שיכולים לשוב מטעותם, והמלחמה נגדם היא רק מלחמה רוחנית, כפי שיבואר, שהיא מלחמה לגאולת האמת. אנו סומכים על דיוק בדברי הגאון מוילנא בספר אבן שלמה, על פיו משמע שהגלות מפרידה את הערב רב מישראל, ולכן מי שעלה לארץ ישראל ונשאר בה, ובודאי מי שחושב שהוא נלחם למען האומה, הוא בעינינו בחזקת כשרות. אלא שהוא יכול להיות שבוי ברוח הערב רב, ככל אחד מאיתנו שאינו פועל על פי ערכי התורה האמיתיים. ואלו דברי הגאון באבן שלמה, בפרק העוסק בעניין הערב רב (פרק יא פסקה ו):

... וכמו שאי אפשר להפריד הסובין מהקמח עד שתיטחן התבואה היטב, כן אי אפשר להפריד הערב רב רק על ידי קושי הגלות.

משמע שהגלות מפרידה את הערב רב מישראל, ולכן אנו מחזיקים בחזקת כשרות כל יהודי שהצליח לעלות לארץ ישראל. אך מכל מקום, אנו לומדים בקול התור שכל יהודי יכול להיתפס ברוח הערב רב שמשרה ארמילוס, שפועלת לעכב את הגאולה. המלחמה נגד הרוח הזו הינה מלחמה קשה ומורכבת, וצריך לבקש רחמי שמים כדי לנצח אותה.

למדנו אם כן שארמילוס חודר אל תוך ישראל על ידי רוח הערב רב. לקמן נלמד איך נלחמים בו - על ידי גאולת האמת וקידוש השם, כפי שיבואר בע"ה.

גאולת האמת וקידוש השם

כתוב בקול התור שאחד מעיקרי עבודת האתחלתא דגאולה הוא גאולת האמת וקידוש השם, כדברים הנאמרים בבחינה קנ"ו (בפרק ב חלק ראשון, מובאות קנו, דהיינו 156, בחינות של משיח בן יוסף, כגימטריא יוסף וציון):

תקון עולם במלכות שדי – כל לשון תקון הוא ביעודו דמשיח בן יוסף, זהו תכלית התכליתין של כל עבודת האתחלתא בעקבות משיחא אשר עיקריה הם קבוץ גלויות, בנין ירושלם, ביעוד רוח הטומאה מן הארץ, גאולת האמת, קדוש השם ותקון עולם במלכות שדי, עפ"י הכתוב (ישעיה נב ח): "עין בעין יראו בשוב ה' ציון", היינו קבוץ גלויות. "פצחו רננו יחדיו חרבות ירושלם" (שם פסוק ט), היינו בנין ירושלם וביעוד שממת הארץ. "נחם ה' עמו גאל ירושלם" (שם), היינו גאולת האמת כי ירושלם נקראת עיר האמת. "חשף ה' את זרוע קדשו לעיני כל הגויים" (ישעיה נב יח), היינו קדוש השם. וראו כל אפסי ארץ את ישועת א-להיננו, היינו תקון עולם במלכות שדי. כל אלה ביעודו של משיחא דאתחלתא משיח הראשון, משיח בן יוסף, הבאים באיתערותא דלתתא ושלמותם על ידי משיח בן דוד שיבוא בב"א.

והדברים נשנים בפרק ד סעיף א:

תכלית הגאולה גאולת האמת וקדוש השם. על פי דברי נביאינו ובאורי רבנו, תכלית עבודתנו בכלל, מלחמה בארמילוס על ידי קבוץ גלויות וישוב ארה"ק לשם גאולת האמת וקדוש השם, וזאת כוונת הנביא (ישעיה נב ט) "גאל ירושלים" הנקראת עיר האמת. גאולת האמת יכולה להיות רק אחרי כל ביעוד הקליפה של עשו הבא בצורת ארמילוס אשר כל שאיפתו היא שנאת האמת, וזהו "עשו שונא ליעקב" (ספרי בהעלותך), שהוא יסוד האמת, "תתן אמת ליעקב" (מיכה ז כ), ותכלית גאולת האמת היא קדוש השם...

המשמעות היא שעצם שיבת עם ישראל לארצו וכיבוש וישוב הארץ, הם גאולת האמת מהשקר הכי גדול של ההיסטוריה, הטוען שארץ

ישראל איננה שייכת לעם ישראל. בנוסף צריך להקים אנשי אמת, דהיינו "אנשי אמנה", שעניינם לגלות את הצדק והאמת של התורה לעיני העולם כולו, כמובא בבחינה קל"א:

... וכלל גדול הוא כל סבל וכל צער שישראל סובלים מגויים, הן הכלל והן הפרט ומכל שכן בעבודת קבוץ גלויות, ממעטין ומנכין מהיסורים של מלחמת גוג ומגוג. אשריהם בני ציון היקרים העומדים בפרץ נגד פראי אדם מבני הגר כמו שמובטח לנו, "בהם עמים ינגח" (דברים לג יז) ו"לה' הישועה" (תהילים ג טו). וזאת הדרך והתרופה היותר גדולה ובטוחה להקל, אף להסיר את כל יסורי גוג ומגוג וכל יסורי ארץ ישראל: תקון המדות עם הקמת אנשי אמנה בעיר הקודש, שעל ידי זה גאולת האמת וקידוש השם, שהם עיקרי התכלית של כל מעשינו באתחלתא דגאולה, וכבר בארנו לעיל על פי רבנו שככל אשר עקבות משיחא מתקדמים בקבוץ גלויות, מתגבר הסטרא אחרא בכל עוזו במלאכתו העיקרית לכחש ולעקור את האמת והצדק כאמרם חז"ל, בעקבות משיחא האמת נעדרת וכו' (ישעיהו נט טו, סנהדרין צו ע"א). ולעומת כל אלה עלינו לעשות וללחום בכל עוזנו בסייעתא דשמיא, להתגבר עליו במעשים ובכל התיקונים.

וכן כתוב בפרק ה חלק ב, ב"תכלית הגאולה, גאולת האמת וקידוש השם":

... הסט"א (הסטרא אחרא) יודע שתכלית הגאולה היא גאולת האמת וקידוש ה' הבאים עם קבוץ גלויות ובנין ירושלים כמבואר לעיל, ובהיות שיודע הסט"א שכל מה שעקבות משיחא הולכים ומתקרבים, הולך ומתקרב קיצו של כח הטומאה, לכן מתאזר הסט"א בכל כח עוזו מלחמתו לעקור את האמת ואת כל פעולה טובה המביאה לידי קידוש השם. ומכאן נוכל להבין את דברי חז"ל על עקבות משיחא (מסכת סוטה דף מט) שם מונה הגמרא: בעקבות משיחא האמת נעדרת וחוצפה יסגי, בן מנבל אב ונערים פני זקנים ילבינו. מדוע באים כל אלה במיוחד בעקבות משיחא יותר מאשר בזמן אחר? בשביל שגאולת האמת וקידוש השם הם תכלית הגאולה עם קבוץ גלויות ובנין ירושלים. לכן מתגבר

הסטי"א בכל כח מלחמתו ביותר בעקבות משיחא לעקור את האמת. והמלה "נעדרת" - "האמת נעדרת", פירושה נעקרת לפי סדר אתב"ש שהדי' נחלפת בקי, ולכן בעקבות משיחא האחרונים תגדל המדה של כפיית טובה ושילום רעה תחת טובה באופן שלא היתה כמוה מיום בריאת העולם.

הדברים ברורים, ועינינו רואות איך נבואות אלו מתגשמות בדור שלנו, שאומות העולם בוחרות בשקר לעומת האמת הפשוטה, שמתחילה בעצם העובדה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל לפי הצו האלהי. העולם כולו מוסת על ידי רשעים להאמין לשקרים שלהם, ולטענתם שהם כביכול הבעלים של ארץ ישראל. וכל מעשה מוסרי שאנו עושים כדי למגר את הרשע, מיד מתפרש כהיפוכו, כעוולה ורשעות כביכול. והעולם כולו עומד מעבר אחד ואנו מהעבר השני. אנו אוחזים באמת, והעולם כולו דובר שקרים ונלחם בנו, מתוך האשמות חסרות שחר, איתן הגויים מטילים את מומיהם המוסריים בנו. חשוב שבנין שהמלחמה על האמת היא המלחמה העיקרית של ארמילוס ואדום נגדנו, ולצערנו הם כובשים גם אנשים מבני עמנו, הנאחזים בקליפת הערב רב, ומסייעים לשונאינו להגביר את השקרים ולגרש את האמת.

מובאות בקול התור (שם בהמשך) עצות איך להלחם, למען גאולת האמת:

את כל זאת חובה עלינו לדעת ולהבין מראש בעבודתנו הקדושה למען קבוץ גלויות ובנין ירושלים, לדעת מראש כי במידה שהעבודה הקדושה הזאת תגדל - יגבר הסטרא אחרא להפריע ולהכשיל בנשקו העיקרי שהוא עקירת האמת, כמבואר לעיל עפ"י דברי חז"ל ודברי רבנו הגר"א. ובידענו כל זאת מראש את שאיפתו וכח מלחמתו של הסטי"א נדע את אופני הדרך ואת דרכי המעשה שלפנינו. נדע כיצד להלחם נגדו, בזה לעומת זה, היינו הסטי"א רוצה לעקור את האמת ולהביא לידי חלול השם, ואנחנו נלחם נגדו על ידי גאולת האמת וקידוש השם. גם זה נכלל בכונת הכתוב "מלחמה לה' בעמלק מדור דור" (שמות יז טז). וכח חותמו של הקב"ה שהוא אמת (שבת נה ע"א) יעמוד לנו על כל צעד ושעל במלחמתנו זו, ועלינו לזכור כי כח זה בא אמנם באופן ניסי מן

השמיים עפ"י חז"ל (סנהדרין מ"ד) בענין המעשה שנפלה פיתקא מן הרקיע, "דהוי כתיב ביה אמת שהוא חותמו של הקב"ה", אך בכל דבר מצוה דרוש איתערותא דלתתא ועל זה נאמר "אמת מארץ תצמח" (תהילים פה יב), והיה כאשר אנו נעשה למען גאולת האמת מלמטה אז נסתייע מלמעלה בכח חותמו של הקב"ה. והיות שמרכזו העיקרי של הסט"א הוא בשערי ירושלים, על פי הכתוב (עובדיה א יא) "באו שערי על ירושלים ידו גורל" ועל פי הכתוב "לפתח חטאת רובץ" (בראשית ד ז), נגד "פתחא דקרתא" דירושלים, כי כל שאיפתו של כח הטומאה הוא להתאחז במרכז הקדושה, ועל דא נאמר "יגער ה' בך השטן הבוחר בירושלים" (זכריה ג ב), לכן כאן פה עיר הקודש ירושלים ת"ו כאן הוא המקום והמרכז, כאן הוא לנו הכח העליון להשיב מלחמה שיערה נגד שרו של עשו ומלחמתו לעקור את האמת.

משמעות הדברים היא שהנצחון במלחמה הקשה נגד ארמילוס והמלכות הרביעית תלוי בהגדלת קרנה של תורה - רק כך תיגאל האמת ויתקדש שם השם בעולם. כל מי שיכול בעיצומה של מלחמה זו, להאדיר את התורה על מנת שהיא תהא מקובלת בקרב צאן קדשים, עוסק בגאולת האמת וקידוש השם. הדברים נאמרים על התורה בכלל, ובעיקר על תורת הנסתר, שהגאולה תלויה בה, על פי הזהר, כפי שלימדונו רבותינו, כגון הרא"ה באורות התחיה נז:

כעת, בזמן היותר קרוב לקץ ישועה, קול התור נשמע בארצנו והנצנים נראו בארץ, והתביעה של דרישת אור ד', של דרישת גאולה רוחנית עליונה, של נהירה אל ד' ואל טובו, הולכת היא וגדלה. כעת הזמן מחייב להרבות קנין בתורה הפנימית, בחזיונות הקודש שאין להם מבא של הקשבה כי אם בהתעללותה של הנשמה ודוממות גבורתה באור חייה היותר זכים ועליונים, וחיל אשר נגע ד' בלבם ממחנה א-להים זה, זה יהיה לנו הכח המיסד את יסוד הישועה, הכח הנותן חן ואור-חיים וגאון של גדולה בכל תעופת החיים אשר לתחית האומה בארץ ישראל. ספר הזוהר הפורץ נתיבות חדשות, משיים במדבר דרך, מסלה בערבה, הוא וכל תבואתו מוכן הוא לפתוח פתחי גאולה, "ובגין דעתידין ישראל

למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (זהר נשא רעיא מהימנא קכד ע"ב).

כפי שמושרש במקורות של קול התור המובאים לעיל, גאולת האמת היא זו שתעשה את קידוש השם בעיני כל העולם כולו ובעיני בני ישראל הרחוקים, כמבואר בפרק ד סעיף א:

ותכלית גאולת האמת היא קדוש השם, ורבנו רמז זאת בפסוקים אלה (ישעיה נב ח): "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון", היינו קיבוץ גלויות. "פצחו רננו יחדיו חרבות ירושלים" (ישעיה נב ט), היינו בנין ירושלים וביעור רוח הטומאה. "כי נחם ה' עמו גאל ירושלים" (שם), היינו גאולת האמת כי ירושלים נקראת עיר האמת. חשף ה' את זרוע קדשו לעיני כל הגוים (שם י), היינו קדוש השם, וזה נאמר על נצחון ישראל במלחמת גוג ומגוג על ידי משיח בן יוסף שיהיה אחרי גאולה ראשונה משעבוד מלכויות על פי רבנו בכח הגדול של סוד א-להים אמת וחותרמו אמת. "וראו כל אפסי ארץ את ישועת א-להינו" (שם), היינו התגלות משיח צדקנו משיח בן דוד, כי קדוש השם בעיני הגויים יפעול על החוטאים מישראל לשוב מדרכיהם הרעים, כי בראותם שהגויים מכירים בכח ה' לעמו, יבושו וישובו לה' בהכרה וקדוש שם שמים. וזאת כוננת הכתוב בשיבת ציון "אז יאמרו בגויים הגדיל ה' לעשות עם אלה" (תהילים קכו ב), "הגדיל ה' לעשות עמנו" (שם ג), היינו אחרי שהגוים יכירו במעשים הגדולים שה' עושה עם ישראל, אז יאמרו כל ישראל, אף אלה שהם מקטני אמנה - הגדיל ה' לעשות עמנו. ותכלית גאולת האמת וקדוש השם היא ליחוד ב' המשיחין משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, עץ יוסף ועץ יהודא, שבזה סוד יחוד קוב"ה ושכינתיה, תכלית ליחוד ב' המשיחין הוא תקון עולם במלכות שד"י.

עד כאן ראינו שמי שמעכב את הגאולה מתוך התנגדותו לתורה ובחירתו בתרבות הגויים, נתפס בקליפת הערב רב. עתה נשאר לנו לבאר איך תופסי התורה שמעכבים את הגאולה נכשלים בחטא המרגלים.

ביטול חטא המרגלים

חטא המרגלים הינו חטא יסודי שבגללו נגזרה בכיה לדורות, והוא חוזר בכל הדורות בצורות שונות, על מנת לעכב את גאולתם של ישראל, כפי שכתוב בקול התור בפרק ה חלק ב:

תקון רב לחטא המרגלים יכול לבוא על ידי גאולת ירושלים ובנינה ועל ידי הפעולות לקיבוץ גלויות, לפי הכלל הידוע כי זה לעומת זה עשה א-לוהים ומדה כנגד מדה היא הן לחוב והן לזכות, תקן במה שפגמת... נמצא שתקון חטא המרגלים צריך להיות על ידי בנין בית המקדש, ולפני בנין בית המקדש צריך להיות בנין ירושלים כמבואר על פי רבינו לפי הפסוק (ישעיהו מד כח) [וְלֹאֲמַר לִירוּשָׁלַיִם תִּבְנֶה וְהִכָּל תִּבְסָד] שנאמר על אתחלתא דגאולה האחרונה כמו בימי כורש. ובעוונותינו הרבים, רבים הם החוטאים חטא גדול של "זימאסו בארץ חמדה" (תהילים קו כד), גם רבים מתופשי התורה לא ידעו ולא יבינו שנתפשו בחטא המרגלים, נסחפו בקליפת חטא המרגלים בכל מיני סברות כוזבות ותואנות שוא ומדוחים, גם מכסים את סברותיהם בדעה המופרכת שאין מצות ישוב ארץ ישראל נוהגת בזמן הזה... תקון חטא המרגלים צריך לבוא אך ורק על ידי בנין ירושלים והרחבת הישוב במצות הרחבה, צו הנבואה "הרחיבי מקום אהלך וכו'" (ישעיהו נד ב) בסייעתא דשמיא.

ניתן לומר שחטא המרגלים של ימינו הינו הגרסה הדתית של הפגיעה בתקומה הלאומית. דוקא מתוך כביכול דבקות בתורה מועלות טענות שלא ניתן להצטרף למהלך הגאולה כיוון שהוא מונהג על ידי אנשים שכופרים בקב"ה ובתורה. מתוך לימוד דברי הראי"ה, בעיקר בספר אורות, אנו מבינים שישנן שתי טעויות יסודיות בתפיסה השטחית הזאת: א) טעות היא לחשוב שהמיישבים את הארץ באמת כופרים בקב"ה ובתורתו. ב) טעות היא לחשוב שהקב"ה לא רוצה שכן תהא גאולתנו.

נביא בסמוך בע"ה שתי פסקאות הנותנות מענה לטעויות אלו, המלמדות אותנו שני עקרונות בגאולתנו: א) אלו שמוסרים את הנפש על ארץ ישראל ועל האומה, למרות שהם מגדירים את עצמם כלא

מאמינים, הם מונעים על ידי צמאון פנימי לא מודע לדבוק בה' ובמצוותיו. (ב) יש רצון אלהי שהגאולה תונהג דווקא על ידי אנשים רחוקים. כלומר אנו לא בוחרים את דרך הנהגת הגאולה, אלא הקב"ה מגלגל כך את העניינים. ומי שלא מוכן לקבל את העובדה שאכן ככה מתקדמת הגאולה, ואיננו מוכן לראות איך בפועל קיימים כל הסימנים של יסוד האומה וחזרת התורה, הוא חוטא בחטא של "בהדי כבשי דרחמנא למה לך"? (ברכות י' ע"א). כלומר איננו הולך בתמימות עם ה' א-להיו על מנת לקדם את תכלית התורה שמצווה ליישב את הארץ ולכובשה, למרות שהקב"ה מראה בגלוי שהוא גואל את עמו. המקור הראשון הוא פסקה באורות ארץ ישראל (פסקה ח):

בתוך הלב פנימה, בחדרי טהרתו וקדושתו, מתגברת היא השלהבת הישראלית, הדורשת בחזקה את ההתקשרות האמיצה והתדירה (תמידית) של החיים אל מצות ד' כולן (...). וזאת היא תשוקת ארץ ישראל, אדמת הקודש, ארץ ד', שבה המצות כולן מתגלמות ומתבלטות בכל חטיבותן (...). אם יפלא בעיני כל עומד מרחוק איך אפשר שכל הרוחות, אשר לכאורה גם מאמונה הם רחוקים (כלומר איך יתכן שאצל אנשים שמגדירים את עצמם כחסרי אמונה בקב"ה), יפעם בהם רוח החיים בכוחו הפנימי, לא לבד לקרבת א-להים כללית כי אם לחיי ישראל האמתיים, להחטבתן של המצות בעיור וברעיון, בשירה ובפועל (כלומר איך יתכן שאנשים שטוענים שאינם מאמינים בה', אלא רק רוצים ליישב את הארץ, קיימת בהם תשוקה פנימית לקיים את המצוות!) – אל יפלא בעיני כל הקשור במעמקי רוחו בתוך עמקיה של כנסת ישראל ויודע את נפלאות סגולותיה.

כלומר מי שמבין בסגולת ישראל יודע שהתשוקה לארץ ישראל היא באמת תשוקה הרבה יותר רחבה, היא תשוקה נסתרת לדבוק בקב"ה ובתורתו, ולקיים את כל המצוות. במילים אחרות כל מי ששותף למפעל הציוני ורוצה להיות חלק מהאומה מהישראלית, פועמת בו תשוקה נסתרת לקיום המצוות. המקור השני הוא פסקה באורות התחיה (פסקה מה):

כשם שאי אפשר לייין בלא שמרים, כך אי אפשר לעולם בלא רשעים. וכשם שהשמרים מעמידים את היין ומשמרים אותו, כך הרצון הגס של הרשעים גורם קיום ועמדה לשפעת החיים כולם, של כל הבינונים והצדיקים, כשהשמרים מתמעטים והיין עומד בלא שמריו, הרי הוא עלול לקלקול וחמוץ. הגלות לדלה את כח החיים של האומה ושמרינו נתמעטו הרבה מאד, עד שיש סכנה לקיום החיים של האומה מחוסר תפיסת חיים מעובה, האחווה בבהמיות ובאדמה ושקיעתה החמרית... אלה הם הצדדים העכורים שהקיום הצלול והמשמח מתהווה על ידם, וסוף המהלך הוא: שקוע השמרים בתחתית החבית, הנמכת הכחות הרשעיות בתהום החיים, ואז מתבטל מהם כל תכנם המכאיב ומזעזע ...

במילים אחרות, כל התנהלות הגאולה הינה על ידי הרצון האלהי להקים את האומה, הזקוקה לכוחות גשמיים חזקים כדי לקום ולהתקיים. משל השמרים ממשיל כמובן את האנשים המעצימים את המערכות הגשמיות של האומה, מתוך חוסר עניין או אף לפעמים התנגדות ברורה לקיום התורה ומצוותיה. אך כפי שאומר הרב, מדובר בתהליך מבוקר על ידי הקב"ה, ובסופו של דבר השמרים יתפסו את מקומם הנכון בתחתית החבית, והאומה תונהג על ידי התורה באמצעות המקדש, המלך, הנביאים והסנהדרין. שני המקורות הללו הם רק דוגמא אחת מיני אלף, המפריכות את הטענה שאי אפשר להצטרף למהלך הגאולה הנוכחי משום שהוא מובל על ידי אנשים רחוקים. ולכן מי שאיננו מצטרף לתהליך התקומה הלאומית חוטא בחטא המרגלים, ומעכב את הגאולה, כפי שמוסבר בקול התור.

הפתרון - אנשי אמנה

התיקון לכל מה שמעכב את הגאולה הוא כאמור גאולת האמת וקידוש השם, וברור שהדבר תלוי בבני האדם הדבקים באמת הזאת, מתעלים על ידה ומפיצים אותה. אנשים אלו נקראים בספר קול התור "אנשי אמנה", על פי הגמרא (שבת קיט ע"ב): "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה". הופעתם של אנשי אמנה באומה הינה כל כך מהותית, עד שהיא מוגדרת בספר קול התור כתנאי להצלחת הגאולה, כמובא בפרק א פסקה יז:

אנשי אמנה. אחד האמצעים העיקריים לקיומה של כל עבודתנו היא הקמת אנשי אמנה, עפ"י חז"ל (שבת קיט ע"ב) כי "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה". להקים אנשי אמנה, בכל השלמות בעיר קדשנו כי בלעדי זאת אין שום ערך לכל עמלנו ופעלינו ח"ו.

וכן כתוב בפרק ה חלק א פסקה ב:

כל העבודה של קבוץ גלויות היא הכשרה להקמת וקיום אנשי אמנה, כדי להגיע לדרגת גאולת האמת וקדוש השם ולתקון עולם במלכות שדי, שהיא תכלית הגאולה השלמה. כי בלי קיום אנשי אמנה אין תקוה ח"ו לכל עבודת האתחלתא, כי לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה.

עניינם של אנשי אמנה הוא דבר מוגדר היטב בספר קול התור, והוא צריך לימוד. המקור בתנ"ך לאנשי אמנה הוא בספר ירמיהו (ה א): "שוטטו בחוצות ירושלים וראו נא ודעו ובקשו ברחובותיה אם תמצאו איש אם יש עשה משפט מבקש אמונה ואסלח לה". על פי נבואה זו מוגדרים אנשי האמנה, בבחינה קי"ג של משיח בן יוסף (בפרק ב של קול התור):

קיג) "עושה משפט מבקש אמונה" - בפסוק: "שוטטו בחוצות ירושלים וכו'" (ירמיהו ה א), ושם "אם תמצאו איש", שהוא בסוד גבריאל, מבקש אמונה בסוד "קרייה נאמנה" הבא לפני הפסוק:

"ציון במשפט תפדה" (ישעיהו א כז). וכן "וצדיק באמונתו יחיה" (חבקוק ב ד). ועל הפסוק: "עושה משפט מבקש אמונה", דרשת חז"ל ע"ד אנשי אמנה בירושלם.

התנהלותם ומדרגתם של אנשי אמנה הן כמשנה סדורה בספר קול התור, והן כוללות שבע מדרגות, המכונות "שבעת תקוני צפנת פענח", המובאות בקול התור בפרק ה חלק א. נצטט כאן את עיקרי הדברים:

תקון ראשון: השתוות, היינו שעל כל אחד להשתוות עם הכלל, לא להתנשא, לא להתגדל על אחרים לא בגשם ולא ברוח. וזו כונת הגמרא (סנהדרין צח ע"א) "אין בן דוד בא עד שיהיו כל המדות שוות" - "עד שיהיו כל השערים שקולים".

תקון שני: התעלות, היינו על כל אחד להתעלות ולהתרומם, להתרומם מדרגת הבהמות והחומריות השפלה. לעלות ולהתרומם ברוח במידות, ברגש וחינוך, כי האדם העומד במקום אחד, היינו שאינו שואף לעליה רוחנית ואינו מתרומם בהשגות עילאיות דומה הוא לבהמה, ועלול לכל מעשים רעים, כחיית השדה ח"ו.

תקון שלישי: התכללות - היינו שכל אחד, כל פרט בישראל צריך להתכלל בתוך הכלל. אין בפרט אלא מה שבכלל, כל ישראל ערבים זה לזה. כל פרט הוא חלק מהכלל, אין נפרד פרטי בישראל מכל הבחינות, הן בהרמת קרן הכלל והן בעזרת אחרים. וגם בתוכחה זה לזה, כי לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה.

תקון רביעי: התטהרות (או התקדשות) - התטהרות מנטיות תאוות טבעיות המשחיתות את הגוף והנפש. התטהרות מהרהורי טומאה וכדומה, ל שאוף לרוח טהרה המביאה לרוח הקדש.

תקון חמישי: התחדשות, היינו אחרי הדרגות הנ"ל צריך כל אחד לחדש חדושים בתורה ומעשים טובים, כי לכל אחד מישראל בעולם הזה יש שליחות מיוחדת, לגלות חדושים בתורה ולחדש וליצור פעולה טובה בעד הכלל בסוד "מעשה וחשבון" (מדובר בחישוב גימטריאות על מנת לגלות את המעשים הרצויים).

תקון ששי: התגברות היינו התגברות על רוח הטומאה הכללית, מי שכבר זכה לכל הדרגות הקודמות יש לו אז הכח להתגבר על כחות הטומאה לא רק במלחמת הגנה אלא גם במלחמת תנופה

ל"הגנת ישראל" לבעור רוח הטומאה, שהיא הרוח הרעה של העמלקות, לבערה מקרב ישראל, התגברות גמורה על היצר הרע ועל כל המדות הרעות.

תקון שביעי: התיחדות, התיחדות עם קודשא בריך הוא. אחרי העליה בכל ששת הדרגות הקודמות אפשר להשיג את הדרגא של יחוד קוב"ה ושכינתיה והחזרת השכינה לציון ושלמות הגאולה מהרה אמן.

מי שנתעלה בז' המדרגות הללו של אנשי אמנה יצליח בע"ה להועיל לגאולת האמת וקידוש השם, שהם עיקרי הדרכים לנצח את ארמילוס והמלכות הרביעית.

סיכום ותובנות

- ישנם חמישה גורמים שמעכבים את הגאולה כאשר אנו לא מבינים את עניינם, וממילא לא מתמודדים נכון עם השפעתם ההרסנית:
- א. עלינו להבין שהאויב האמיתי שלנו איננו ישמעאל, אלא הוא התרבות של אדום, המייצגת את המלכות הרביעית. כלומר זו התרבות המערבית, ונשקה העיקרי נגד היהדות, המכונה "הפרוגרס", המחפש את השפלתם של כל ערכי התורה, על מנת להנהיג חיים של התנכרות לרצון האלהי. חיים שבזים לערך של המשפחה, של האומה ושל היעוד האלהי של ישראל. האויב הזה מכונה ארמילוס, ונגדו אנו צריכים לכוון את עיקר המאמצים שלנו.
- ב. עלינו להבין שהשרים של אומות העולם, בהנהגת שרו של עשו, אליו מצטרף ישמעאל, נותנים למלכות הרביעית את כוחה, בזכות אחיזתם בארץ ישראל ובירושלים. אחיזה זו נועדה להפריע לישראל לממש את תקומתו הלאומית, התלויה באחיזתו בארץ ישראל. ולכן עלינו להאבק בכל כוחנו כדי לישב את הארץ, להפריח אותה, לקבץ את הגלויות ולבנות את ירושלים. עשיה זו גורמת לביעור רוח הטומאה שמחליש את אחיזתם של עשו וישמעאל בארץ הקודש. ובדרך זו תצליח האומה לנצח את כל אויביה, כולל הישמעאליים בהם אנו נלחמים בנשק ומגן. המשוואה האמונית היא שהאחיזה האזרחית בארץ ישראל על ידי ההתיישבות, מבערת את רוח הטומאה של שרי עשו וישמעאל, ובזכותה הצבא יכול לנצח במלחמות.
- ג. עלינו להבין שעיקר הצלחת המלכות הרביעית לעכב את הגאולה הוא על ידי ארמילוס, שהוא שרו של הערב רב. כלומר כיוון שרוח הערב רב כובשת נפשות מתוך האומה, יכולה התרבות המערבית להאחז בכל המערכות הלאומיות, הגשמיות והרוחניות, ולמנוע מהן להתפתח באופן בריא, על פי תורתנו הקדושה. כל מי שפועל בצורה הנותנת כח לתרבות הזרה, שייך לקליפת הערב רב. אנו חייבים להבין שהמלחמה האמיתית שלנו, היא המלחמה נגד ארמילוס, כלומר התרבות הפרוגרסיבית שמנסה לעקור את הכל, לפעמים בפנים מאירות ובהצגת ידידות ואהבה, כפי שעשתה זאת תרבות יוון. האויב הישמעאלי איננו מסוגל לסכן את גאולתנו, כי ישמעאל איננו מלכות. אך המלכות הרביעית משתמשת בישמעאל

כדי לפגוע במוסר הישראלי על ידי שקרים ותחבולות, וכאן הסכנה האמיתית שהרי אנשים מהאומה הישראלית מתפתים אחריהם, ורוח הערב רב נאחזת במ ר"ל.

ד. עלינו להבין שמעבר לצורך לנהל עם ישמעאל מלחמה כפשוטו בנשק ומגן, המלחמה האמיתית שלנו היא מלחמת תרבויות, ואנו חייבים לגאול את האמת ולקדש בכך שם שמים. הנשק העיקרי של המלכות הרביעית הוא השקר והמלחמה באמת, ובזירה הזו אנו חייבים להילחם - לגאול את האמת על ידי בירורה המעמיק בתורתנו הקדושה, ובעיקר בתורת הסוד, על ידי אמירה ברורה של הדברים והפצתם היעילה בתוך עם ישראל ובעולם כולו. בדרך זו מי שנשבה בקליפת הערב רב יחזור בתשובה, וכך האמת תנצח גם בקרב הגויים.

ה. עלינו להבין שחוסר מסירות הנפש של אנשי תורה למען האומה ותקומתה, מסכנת את גאולתנו. דבר זה שייך לחטא המרגלים של הדורות, והתיקון הוא בכך שאנשי התורה ויראי השמיים יהיו המובילים בכל המערכות הלאומיות, הגשמיות ובוודאי הרוחניות. בדרך זו יתוקן חטא המרגלים, מה שיגרום להתקדשות כללית של האומה ולחיזוק כוחה, שיאפשר נצחון מלא על המלכות הרביעית, וחזרת מלכות ה' לישראל, על מנת להושיע את כל העולם כולו.

הדרך להגיע לגאולת האמת וקידוש השם היא על ידי הקמת אנשי אמנה באומה, שכל עניינם הוא הדבקות בתורת אמת, מתוך התמסרות לכלל ישראל ודאגה להשיב את מלכות ה' לעולם. אנשי אמנה, הדבקים בה' ובתורתו, הינם גם דבקים בתקומה הלאומית. הם מבטיחים שהיא אכן תגיע ליעדה, שהוא קידוש השם בעיני כל הגויים והבאתם לקבל את האמת של בחירת ישראל ושייכותם לארץ ישראל, על מנת להושיע את העולם כולו.

על פי המסורת היו נוהגים לומר תפילת "עוד יוסף חי" (המודפסת בספר קול התור פרק ה) בקביעות בערב ראש חודש ובשעת צרה של הציבור להצלחת הגאולה על פי משיח בן יוסף

תפילת עוד יוסף חי

אבינו שבשמים, רחם נא על שארית יוסף עמך. אב הרחמן גואל ישראל וירושלים, מצמיח קרן ישועה, הושיעה נא והצליחה נא, ציר אמונים משיחא דאתחלתא משיח בן יוסף נושא חליינו וסובל מכאובינו במלחמתו נגד צורר ישראל ארמילוס הרשע, וכמו שנאמר והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה והיה ה' למלך על כל הארץ. עוד יוסף חי, יוסף עוד חי, חי יוסף עוד, בן דוד חי וקיים. אבינו האב הרחמן הבוחר בירושלים ושוכן בציון, בטובך הגדול ישוב נא חרון אפך מעמך ומעריך ומנחלתך. ונזכה כלנו לראות מהרה בהתגלות החזון הקדוש שנרמז ממעון קדשך לרבנו אליהו בן שלמה, נהורא דמב"י בדרגא דטוב. בפסוקים הקדושים: אל תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו, ויהי בשלם סוכו ומעונתו בציון, חזה ציון קרית מועדנו עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן. במעליתא דזיהרא עילאה. צור משגבנו מגן ישענו, הגן בעד עץ יוסף אשר ביד אפרים, הרם קרנו קרן משיחך בן יוסף כאמור: וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח. השגיבה כחו לעמוד איתן כאמור ותשב באיתן קשתו. במלחמתו הקשה נגד אויבי עמך צורירינו, כדברי הבטחתך על נפילת גוג ומגוג (יחזקאל ט): על הרי ישראל תפול אתה וכל אגפיך ועמים אשר אתך. ויצאו יושבי ערי ישראל ובערו והשיקו בנשק ומגן וכו'. והיה ביום ההוא אתן לגוג מקום שם קבר בישראל וכו'. וקברו שם את גוג ואת כל הַמוֹנֵה וקראו גיא המון גוג. ונתתי את כבודי בגויים וראו כל הגוים את משפטי אשר עשיתי ואת ידי אשר שמתי בהם. וידעו בית ישראל כי אני ה' א-להיכם עתה אשיב את שבות יעקב ורחמתי כל בית ישראל וקנאתי לשם קדשי. שגבנו ועזרנו צור משגבנו להגיע במעשה ידינו על נחלת קדשנו לדרגת מספרו הגדול והמקודש (מטטרו"ן שר הפנים) שרו של משיחא דאתחלתא "טצ"ץ ביסוד" אחוז בשני צבאות ימינא ושמאלא - וראו כל עמי הארץ את ישועת א-להינו מהרה. אבינו האב הרחמן, תהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך וכו' בזכות העוסקים בתקוני צפנת פענח וכוונותיהם לביעור רוח הטומאה ולקדוש שמך הגדול והקדוש, בזכות העוסקים בישוב ארצנו הקדושה ובבנין ירושלים, בזכות בניך יושבי נחלתך הסובלים יסורי ארץ ישראל ומקבלים את היסורים באהבה למען קידוש שמך וקירוב גאולת עמך ונחלתך במהרה. בזכות כל זאת יחיה בן יוסף משיחא דאתחלתא ולא יפול, כתפילתו של רעיא מהימנא מרע"ה ודוד המע"ה ותפילתם של עוד ראשונים כמלאכים, בעד חיי והצלחת משיחא דאתחלתא מב"י. וכפי שגזרו צדיקי עולם, צדיקים גוזרים והקדוש ברוך הוא מקיים. עוד יוסף חי, יוסף עוד, עוד יוסף עוד, בן דוד חי וקיים, צדיק באמונתו יחיה, והיו עץ יוסף ועץ יהודה לאחד ביד ה', וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו. הבן יקר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה'. ויהי נועם ה' א-לוהינו עלינו ומעשי ידינו כוננה עלינו. בכל ח"י הסגולות והנאצלות של משיחא דאתחלתא במלא השלמות של כל סגולה וסגולה עם דרגת טצ"ץ ביסוד, בסוד הכתוב: הקטון יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה. מן המיצר קראתי י-ה ענני במרחב י-ה.

אחרי כן קוראים את הפרקים הבאים: תהילים קב, קטז, קיח, כד, קי, כ, סט, ישעיהו לה, זכריה ח, תהילים מח, כא, קכו, ו, פא, עו, לא, ל, קז, כז, פג, ירמיהו לא.

ספרים בהוצאת תורה אחרי צבא

הלאומיות הישראלית שלאחר הפוסט-ציונות - הרב אילן צפורי

שיחות על אורות ישראל פרק א של הראי"ה, העוסקות בתורה הלאומית, נכנסות לכל היבטיה, ומסבירות את מהותה.

שרביט הזהב - הרב אילן צפורי

לימוד כללי הגאולה של הגאון מוילנא מספר קול התור על ידי פירוש חדש על מגילת אסתר בדרך הרמז.

בהמשך הדרך על שביל ישראל

עשרות מאמרים על האתגרים הרוחניים של החיים, פרי עטם של רבנים מסבירי פנים, עם קטעי מורשת מאלפים, מצורפים למקטעים של שביל ישראל ליוצאים לשביל או לקריאה בבית, עם תמונות של נופי ארץ ישראל.

השיטה האמונית - הרב אילן צפורי

הספר מציג את השיטה שמאחורי הדיאלוג של ספר הכחרי. עיון מעמיק במאמר הראשון של הכחרי משוכן בתוך הטקסט המקורי.

מימד האשה - הרב אילן צפורי

בירור מעמיק במעמד האשה והאיש בחברה המודרנית והבנת האינטראקציה שביניהם.

מפגשים "מסע להכרת המשמעות הישראלית" - הרב אילן צפורי

בספר, האמונה היהודית נמצאת על שולחן הניתוחים. בירורים עם פרופסור כופר, עם תלמיד חכם ממלכתי ועם רב מקובל ... והכל מתוך דיאלוג חי ותוסס בשפת הדור.

עבודת הרצון - הרב אילן צפורי

איך מעלים את הרצון על ידי התפילה? פירוש בהיר של הכוונות היסודיות של כל ברכה מהשמונה-עשרה, והצגתן כמתווה אחד כללי שמטרתו להעלות את הרצון של המתפלל.

בירורי אמונה - הרב אילן צפורי

שיטה מהפכנית ללימוד אמונה! אוסף קטעי דו-שיח קצרים בנושאים: התורה, עם ישראל, האומה וארץ ישראל, עבודת ה', תיקון המידות, הנהגת ה' ועוד....

שערי אורות - הרב אילן צפורי

לימוד מונחה ומבואר של ח"י הפרקים הראשונים של ספר אורות, המקנה הבנה בסיסית בתורה הגואלת של הראי"ה.

שערי חיים - הרב אילן צפורי

מפתח הכניסה לספר נפש החיים! מדריך למידה בנוי משלושה חלקים: ביאור תמציתי של כל ענייני הספר, הגדרת תמצית כל פרק וציון הנושאים האמוניים הנלמדים בו, לקט מקורות לתוספת עיון בענייני הספר.

משתחררים

הדרכה ברוח התורה למשתחררים מהצבא ומהשירות הלאומי, בשפה המתאימה להם, פרי עטם של טובי הכותבים. שאלות כגון בחירת המשך הדרך, אתגרי הלימודים והעבודה, מציאת בן/בת זוג, ועוד...

מושגי הראי"ה חוברת ראשונה בנושא האמונה - הרב אילן צפורי

ביאור פסקאות המופיעות בכתבי הראי"ה העוסקות בעניין האמונה, מזוויות שונות המשלימות זו את זו.

רוח עזה - הרב אילן צפורי

עיון באורות המלחמה פסקה ב - שממנה נוכל להבין יותר טוב את האור הגדול העולה מן הלחימה בעזה.